

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθνικὸ Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

“Ένα μεγάλο βάρος κάθεται τὴ στιγμή αὐτὴ πάνω στὴν καρδιά μου. Ἀκουμπῶ τὸ κεφάλι μου στὸ χέρι μου καὶ σκέπτομαι: Ἀσφαλῶς εἶμαι ὁ μόνος δυστυχισμένος τὴ νύχτα αὐτὴ μέσα στὴν πρωτεύουσα.

Εἶμαι ἕνας μελλοθάνατος, χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς παρηγορία...

Τελείωσα τὰ γράμματα, πού εἶχα νὰ γράψω. Τὰ ἔκλεισα σὲ φακέλλους καὶ τ' ἄφησα πάνω στὸ τραπέζι...

Ἦώρα εἶν' ὄλα ἔτοιμα.
Ἦ ἀπόφασις παρμένη.

Τὸ πιστόλι ἐκεῖ, πλάι μου.
Μιά ἀποφασιστικὴ χειρονομία χρειάζεται. Θὰ στηρίξω τὴν κνήμη στὸν κρόταφό μου, θὰ τρασήξω τὴ σκαυδάλη κι' ἡ ψυχὴ μου θὰ πετώξῃ, ἀνέμεσα στὴ νύχτα, ψηλά, ψηλά πῶς πάνω ἀπὸ τ' ἀστέρια, στοὺς κόσμους πού ποτὲ δὲν εἶδε μᾶτι ἀνθρώπου ζωντανῶ, στοὺς κόσμους τῶν ψυχῶν.

Σκέπτομαι τὸν πατέρα μου.
Ἦ ἴσως ἀγρυπνᾷ ἀκόμα. Πουὶς ἔχει τὴ σκέψεις τὸν βασιανίζον κι' αὐτόν!...

Ἦ ἀκούση ἀσφαλῶς τὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ. Κι' ἂν κοιμάται, θὰ ἐυπνήσῃ...

Θέε μου, τί μεγάλη λύπη, τί συμφορά πού θὰ τοῦ ρίξω στὸ κεφάλι!...

Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς.
Τίποτε πειὰ δὲν με κρατεῖ στὸν κόσμο αὐτό, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ με κἀνῃ ν' ἀλλάξω γνώμη...

(Ἀπ' τὸ Ἡμερησίον τοῦ Λεάνδρου Ἀρτέμης)

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.—Ἐνῶ ἔκανα τὶς παραπάνω σκέψεις, τὸ μάτι μου ἔπεσε στοὺς κλεισμένους φακέλλους τῶν ἐπιστολῶν, πού εἶχα γράψῃ. Διάβασα μηχανικά, σάν νὰ μὴν προεργχόντουσαν ἀπὸ μένα τὰ γράμματα αὐτά:
«Γιὰ τὴ δεσποινίδα

Φλώραν Μπιριλλάντη

Προσωπική».

Προσωπική; ... Αὐτὴ ἡ λέξι μ' ἔκανε νὰ συνέλθω κάπως. Προσωπική; ... Ἀλλὰ ποὶς με βεβαίωνε ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ θάφτανε ποτὲ στὰ χέρια τῆς Φλώρας;

Ὁ πατέρας μου, τρέχοντας στὴν κάμαρά μου, μετὰ τὴν αὐτοχειρία μου, θάβλεπε τὶς ἐπιστολὰς αὐτές. Θάβλεπε τὸ γράμμα μου γιὰ τὴ Φλώρα. Καὶ πιθανῶς νὰ τὸ ἔκρυβε καὶ νὰ μὴ τῆς τὸ ἔδινε.

Ναί, δὲν εἶχα ἄδικο νὰ κάνω τὶς σκέψεις αὐτές. Θὰ ρχόταν στὸ σπῆτι ἡ Ἀστυνομία. Θὰ ζητοῦσε νὰ μάθῃ τί ἐπιστολὰς ἄφησα. Κι' ὁ πατέρας μου, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάδαλο, ἦ κι' ἀπὸ ἕλληνα Ἰσως-γιατί ὄχι;—ἀπ' τὴ ἕλληνα πού φέρνει ὁ ἔρωτας, θάκουθε, θὰ ἐξαφανίζε τὴν ἐπιστολὴ αὐτή...

Ἦ σκέψεις αὐτές πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό μου σάν ἀστραπή. Ὁρμησα κι' ἄρπαξα τὸ γράμμα μου γιὰ τὴ Φλώρα, σάν νὰ φοβόμουν πῶς θὰ μοῦ τὸ ἄρπαζαν τὴ στιγμή αὐτὴ ἀόρατα χέρια.

Τὸ πήρα, τὸ κρατοῦσα σφιχτὰ

καὶ τὸ κύτταζα, σάν κάτι πολύτιμο, κάτι ἱερό.

Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε, περνοῦσε στὸ μεταῦ, μ' ἐξαιρετικὴ γοργότητα, ὅπως μού φαινόταν.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμω λοιπὸν γιὰ νὰ φτάσῃ ἀσφαλῶς τὸ γράμμα μου αὐτὸ στὴ Φλώρα;

Ἦ ἀν τὸ ἔδινα στὴν κυρὰ Μάρθα;

Ἦ καλὴ γρηὶ ἀκονόμος μού ἦταν ἀφωσιωμένη κι' ἐπιπλέον συμπάθοσε πολὺ τὴ Φλώρα.

Ἦ ἀν τῆς ἐμπιστευόμουν τὸ γράμμα δὲν θ' ἀνιόταν, εἶμαι βέβαιος, νὰ τὸ δώσῃ στὰ χέρια τῆς Φλώρας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ καλὴ ἢ πιὸ γρηγορὴ καὶ σίγουρη λύσις.

Ἦ ἀλλὰ μιά σκέψις με κράτησε πάλιν, ἐνῶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ βγῶ στὸ διάδρομο καὶ νὰ πάω σιγά-σιγά στὸ καμαράκι τῆς οἰκονόμου. Μιά σκέψις φρόνημη καὶ λογικὴ: Τὶ θέλεγε ἡ κυρὰ Μάρθα ἀν τὴν ἔμπνοῦσα ἀπότομα τέτοια ὥρα;

Θὰ ὑποψιαζόταν ἀσφαλῶς...

Θὰ ζαφνιαζόταν...

Θὰ ζητοῦσε νὰ μαντέψῃ τὴ συμβαίνει...

Καὶ δὲν θ' ἀγοῦσε νὰ καταλόσῃ τὴν ἀλήθεια. Γιὰ νὰ τὴν ἐυπνώ καὶ νὰ τῆς δίνα ἕνα γράμμα γιὰ τὴ Φλώρα, σὲ τέτοια ὥρα, ἰσήμενε δὲν κάποιον κακὸ σκοπὸ εἶχα στὸ μυαλό μου...

Ἦ κυρὰ Μάρθα θ' ἀτηρυχοῦσε.

Θὰ πηδοῦσε ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς, θάρξιζε τοὺς θεῖνους, θὰ ἀναστάνε τὸ σπῆτι. Ὁ πατέρας μου θὰ ξυπνοῦσε ἀσφαλῶς. Καὶ τότε... Τὸ ἀπρόσποτο αὐτὸ με ἀνεστατάωσε.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμω πειὰ;

Ἦ ἄν ἔρριχνα τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο;

Αὐτὸ ἦταν μιά λύσις ἀσφαλῶς Ἀλλὰ θάπρεπε νὰ βγῶ ἀπ' τὸ σπῆτι καὶ νὰ τρέξω ὡς τὸ πιὸ κοντινὸ γραμματοκιβώτιο.

—Αὐτὸ θὰ γίνῃ! ψιθύρισα. Πρέπει...

Καὶ χωρὶς κατέλλο, ἔτσι καθὼς ἤμουν ἀνω-κάτω, τοιμάστηκα νὰ φύγω. Ἐκρῆμα τὸ πιστόλι, ἔβαλα τὴν ἐπιστολὴ ποῦνα γράμματα γιὰ τὸν πατέρα μου κάτω ἀπὸ μερικὰ βιβλία καὶ βῆκα στὸ διάδρομο.

Τὸ σπῆτι ἦταν βυθισμένο στὸ σκότος καὶ στὴ σιωπὴ.

Ὁ πατέρας μου εἶχε κοιμηθῆ. Κύτταξα πρὸς τὴν πόρτα του. Τὸ φῶς εἶχε σθῆσει...

Κατέβηκα σιγά-σιγά τὴ σκάλα, ἀνοίξα ἀθροῦθως τὴν πόρτα καὶ βῆκα ἔξω. Ὁ νυκτερινὸς ἀέρας θρόσισε τὸ φλογισμένο κεφάλι μου. Ἀνέπνεα μ' εὐχαρίστησι καὶ προχωροῦσα ἀργά, χωρὶς νὰ βιάζομαι.

Δὲν θυμόμουν ἀν ὑπῆρχε κοντὰ στὸ σπῆτι κανένα γραμματοκιβώτιο καὶ βιάζιχα στὴν τύχη. Ἦ ἔτσι βαδίζοντας ἀργά-ἀργά, ἔφτασα στὴν δὸν Σταδίου.

—Θὰ πάω νὰ ρίξω τὸ γράμμα στὸ Ταχυδρομεῖο, εἶπα μέσα μου. Ἦ ἔτσι θὰ τὸ λάθῃ ἀσφαλῆστατα.

Πῆξα ὡς τὸ Ταχυδρομεῖο, ἔρριξα τὸ γράμμα, ἀφοῦ τὸ γέμισα φιλία καὶ δάκρυα, κι' ἀνηφόρισα πρὸς τὸ σπῆτι...

Ἦ ἦταν ὁ τελευταῖος περίπατος τῆς ζωῆς μου.

Τὶ αἰσθητόμουν τὴ στιγμή αὐτὴ τῆ;

Τὶ σκέψεις ἔκανα;

(Ἀκολουθεῖ)

Κάπνισα ἕνα τσιγάρο ἀκόμα, τὸ τελευταῖο!...